

ALEŠ VALENTA
analytik Institutu
Václava Klause

NĚMECKO: PLÍŽIVÝ NÁSTUP NOVÉ TOTALITY

Trpká realita „soužití v mnohosti“

Německo v posledním zhruba čtvrtstoletí dospělo krok za krokem, tedy relativně „nenápadně“ a pozvolna, do stavu, který je možno označit za zárodek nového totalitarismu. Nového, protože „měkkého“, jenž nepracuje s terorem a brutalitou, ale vystačí si s mírnějšími donucovacími a disciplinačními metodami. Tento posun koreponduje s všeobecnou pacifikací a feminizací německé společnosti, jakož i všeobecným změkčením mravů a zvyklostí moderního blahobytného západního světa. Esencí nového totalitarismu je redukce svobody slova a nemožnost opozice využívat všech práv, garantovaných ústavou a standardními pravidly politického života.

Německo: plíživý nástup nové totality

Aleš Valenta

Třisetisícové město Mannheim na řece Neckar v německém Porýní se na svých oficiálních stránkách pyšní *Prohlášením pro soužití v mnohosti*. „Mannheim je rozmanitý! Zdejší společnost se již generace vyznačuje pestrou směsí lidí s rozdílnými životními zkušenostmi a postoji, sebedochopením a perspektivami. Vzájemný respekt a připravenost k porozumění zde žijících lidí a skupin tvoří základ pro zdařilé soužití.“ Krásná slova! Že by konečně někde dospěli do rajskeho stavu všeobecné lásky a sbratření?

Trpká realita „soužití v mnohosti“

Rainer Huchthausen, který pracoval 25 let jako hasič pro manheimský farmaceutický koncern Roche, by nad těmito slovy jen kroutil hlavou. To, co zažil v loňském roce, je pravým opakem citovaného velkohubého prohlášení. Jeho potíže v podniku začaly před čtyřmi lety, krátce po vstupu do *Alternativy pro Německo* (AfD). Jako v naprosté většině velkých (západo)německých firem jsou zdejší odbory a podnikové rady (specifická součást německého „sociálního tržního hospodářství“) pevně v rukou kovových multikulturních soudruhů a soudružek ze sociální demo-

kracie. Huchthausenovo angažmá v jediné opoziční parlamentní straně dnešní SRN začalo v době kritického oslabování SPD, což neobyčejně posílilo agresivitu socialistů vůči AfD, k níž přešlo nemálo jejich voličů. Netrvalo dlouho a byl povolán na shromáždění podnikové rady, kde byl jeho „případ řešen“ v atmosféře, charakterizované výroky „mně je špatně, sedím v místnosti s nacistou“ apod. Rudý tribunál, zjevně nikoli nepodobný našim poúnorovým akčním výborům či posrpnovým prověrkám reformních komunistů, předložil jako „důkazní materiál“ fotografie, na nichž je Huchthausen vidět spolu s místními politiky AfD. Nikdo ze shromážděných se ho neodvážil veřejně zastat, jen soukromě po straně ho někteří ujistili, že je hrozné, co s ním dělají. Typická atmosféra strachu v totalitním režimu.

Kolegové se mu vyhýbali, přestali ho zdravit, začaly se mu „záhadně“ ztrácet důležité emaily. Finální úder přišel po květnu loňského roku, kdy byl Huchthausen zvolen za AfD v komunálních volbách do mannheimské městské rady.

„důkazní materiál“ fotografie, na nichž je Huchthausen vidět spolu s místními politiky AfD. Nikdo ze shromážděných se ho neodvážil veřejně zastat, jen soukromě po straně ho někteří ujistili, že je hrozné, co s ním dělají. Typická atmosféra strachu v totalitním režimu.

V následujících měsících se smyčka pomalu utahovala. Kolegové se mu vyhýbali, přestali ho zdravit, začaly se mu „záhadně“ ztrácet důležité emaily. Finální úder přišel po květnu loňského roku, kdy byl Huchthausen zvolen za AfD v komunálních volbách do mannheimské městské rady. Takovou porci „mnohosti“ už pokrokoví soudruzi v podniku Roche nesnesli. Kdesi v zájmovém a ideologickém propletenci, poskládaném z vedení firmy, odborů a podnikové rady, padlo rozhodnutí, že Huchthausen bude propuštěn. Oficiální důvod: způsobil podniku vysoké finanční škody. Ale jaké, to se nikdy nedozvěděl. Kvůli jeho vážnému zdravotnímu postižení se musel k propuštění vyjádřit místní tzv. integrační úřad a vyžádat si případně lékařské dobrozdání. Ale progresivisticko-multikulturní chapadla prorostla dnešní německou společností tak hluboko, že

kdo upadne v nemilost vládnoucí elity, najde zastání jen výjimečně. Integrační úřad si ho nakonec ani nezavolal k osobnímu rozhovoru. Všechny Huchthausenovy protesty byly marné, v říjnu dostal definitivní vyhazov. Na „nacistu“ se přece spravedlnost a právo nevztahují...

Jeho případ není ani zdaleka jediný. Loni přišel o zaměstnání také filmový producent Hans Joachim Mendig, jelikož si dovolil jít na oběd s předsedou AfD Jörgem Meuthenem. V dokonalém porozumění duchu třídního boje žádalo na tři sta jeho „spravedlivě“ rozhořčených kolegů, že Mendig musí být propuštěn, protože oni už s takto poskvrněným jedincem spolupracovat nemohou. Profesoru W. Patzeltovi nebyla prodloužena smlouva na drážďanské univerzitě, protože při zkoumání fenoménu „AfD“ postupoval objektivně, bez ideologických brýlí. Jeho kolega Jost

Huchthausenovy protesty byly marné, v říjnu dostal definitivní vyhazov. Na „nacistu“ se přece spravedlnost a právo nevztahují...

Bauch byl vyhozen z univerzity v Konstan-ci s cejchem „nacisty“, jelikož nahlížel kriticky na migraci a popu-

lační propad německé populace. Historik Hubertus Knabe byl propuštěn z místa vedoucího berlínského památníku obětí Stasi, protože začal psát příliš kriticky o NDR; jako záminka posloužilo údajné sexuální „harašení“ jeho podřízeného, které prý Knabe řádně neprošetřil. Místopředseda Německého házenkářského svazu Uwe Vetterlein musel z tohoto postu odejít, jelikož byl za AfD zvolen do městské rady v Drážďanech. S vysokou pravděpodobností bude podobných případů mnohem více; jedním z prvních bylo propuštění publicisty Thilo Sarrazina z dozorčí rady Spolkové banky po vydání jeho knihy *Německo páchá sebevraždu* v roce 2010.

Jak píše Lukas Mihr v článku *Eroze svobody slova*, jež otiskl měsíčník *Tichys Einblick*, metod uplatňovaných v Němec-

ku proti lidem se „špatnými“ názory je mnohem více. Dostávají se do sociální izolace, jsou ostouzeni

Metod uplatňovaných v Německu proti lidem se „špatnými“ názory je mnohem více. Dostávají se do sociální izolace, jsou ostouzeni zglajchšaltovaným tiskem, ztrácejí možnost kariérního postupu, vysokoškolští učitelé přicházejí o možnost účasti na lukrativních grantech a projektech.

zglajchšaltovaným tiskem, ztrácejí možnost kariérního postupu, vysokoškolští učitelé přicházejí o možnost účasti na lukrativních grantech a projektech. Mnozí studenti byli kvůli svým názorům vyhozeni svými kolegy z bytů, které si

společně pronajali. Někdejší předseda dolnosaské mládežnické organizace AfD „Mladá Alternativa“ Lars Steinke dostal v roce 2017 od svého domácího výpověď z pronajatého bytu s odůvodněním, že by se objekt mohl stát terčem útoku levicových extremistů. Soud dal pronajímateli za pravdu s tím, že Steinke se zamlčením svých politických aktivit dopustil „záludného klamu“.

Tlak proti nositelům nekonformních názorů sílí i v oblasti byznysu. Nedávno vyrukovala firma Volkswagen s kodexem správného chování, varujícím zaměstnance před porušováním a kritikou posvátné krávy multikulturalismu. Soukromým podnikatelům a výrobcům, kteří jsou členy AfD, se stává, že obchodní partner s nimi přeruší spolupráci či odmítne odebírat jejich výrobky. Opět někdy s odůvodněním, že tak činí z obav před Antifou. Výsledkem všeobecného zastrašování a masové ideologické indoktrinace je loňský průzkum veřejného mínění, podle něhož se více jak dvě třetiny Němců bojí na veřejnosti mluvit o „citlivých“ politických otázkách.

V posledních zhruba dvaceti pěti letech dochází ve Spolkové republice k postupnému omezování svobody projevu, funda-

mentální hodnoty parlamentní demokracie. Po roce 2015 nabral tento proces na dynamice, která mimo jakoukoli pochybnost těsně souvisí s úspěchy AfD. Karteloví politici přitom ve své zůřivosti vůči ideovým odpůrcům ztrácejí veškeré zábrany. Někteří

Někteří členové CDU i SPD udávají u zaměstnavatelů facebookové komentátory, jejichž názor se jim nezamlouvá.

členové CDU i SPD udávají u zaměstnavatelů facebookové komentátory, jejichž názor se jim nezamlouvá. Státní

tajemník Peter Tauber (CDU), absolutně fanatický merkelovec, nadhazuje veřejně možnost odebrat v rámci „boje proti pravici“ některým lidem jejich základní ústavní práva. Mluví sice v této souvislosti o extremistech, ale nejsou snad podle něj extremisty i umírnění lidé z AfD? Situace v této oblasti dnes dospěla do stavu, kdy je nutno si vážně položit otázku, zda se už Německo nedostalo do stavu, který lze označit za novou formu totalitní vlády. Název tohoto článku napovídá, že autor na ni odpovídá kladně. Následuje několik tezí, jež mají s nezbytným zjednodušením toto tvrzení doložit.

Zárodky moderního totalitarismu

Podstatou totalitního systému se po druhé světové válce nejvíce zabývali Hannah Arendtová a Raymond Aron. Rozpoznali tyto jeho základní znaky:

1. *politická moc je soustředěna v rukách jedné politické strany, zrušení svobodných voleb*
2. *existence vládnoucí politické ideologie*
3. *permanentní ideologizace a indoktrinace společnosti, politizace veřejného a kulturního života*
4. *tajná policie pod kontrolou vládnoucí strany, zajišťující poslušnost obyvatelstva*
5. *podřízení ekonomiky politickým cílům vládnoucí strany.*

Ad 1) Skutečná politická soutěž stran s odlišnými idejemi a představami o správě státu zanikla v Německu krátce po odchodu Helmuta Kohla z funkce spolkového kancléře v roce 1998. Na přelomu tisíciletí dospěla liberální levice po dvacetiletém „pochodu institucemi“ jako výsledku kulturní revoluce roku 1968 ke svému cíli a převzala vládu v zemi (tzv. rudozelená koalice 1998–2005). Vzápětí došlo s nástupem Merkelové do čela CDU k drastickému obratu této strany doleva, který se připravoval od počátku devadesátých let. Souběžně se začal na bázi levicového liberalismu formovat v Bundestagu, zemských sněmech, krajských i obecních samosprávách politický kartel CDU/CSU, FDP, SPD a Zelených, do něhož se s malým zpož-

Základní inovací nového totalitního modelu v SRN je tedy substituce vlády jedné strany mocenským monopolem stranického kartelu.

děním zapojila i postkomunistická *Levice*. Politická sféra tak zhruba s desetiletým zpožděním dosáhla téže ideové a zájmové jednolitosti a kon-

formity, jaká existovala již dříve na univerzitách a v médiích. Na bázi multikulturalismu, podpory masové migrace, radikálního feminismu a ekologismu, což lze obecně shrnout pod pojem levicový liberalismus, se zformoval politicko-mediální mocenský kartel, který hraje v dnešní politice zhruba tutéž roli jako v někdejších komunistických státech tzv. *národní* či *lidové fronty* a jejich zglajchšaltovaný tisk.

Nejtěžší zkouškou soudržnosti mocenského kartelu se stala migrační krize roku 2015, která obnažila zatím asi nejhluběji naprostou lhostejnost vládnoucích elit vůči vlastnímu národu. Krátce se zdálo, že by mohla ze hry vypadnout bavorská CSU, ale po zhruba dvouletém kolísání se poslušně vrátila do lůna kartelu. S odstupem času se zdá, že migrační vlna jednotu kartelu spíše stmelila. Je to patrné na postoji vůči AfD, která za svůj

vzestup vděčí především opozici vůči masové migraci. V Bundestagu, v mírně nižší intenzitě v zemských sněmech i v celém veřejném prostoru (viz shora připomenutý případ Huchthausen) se strany vládnoucího kartelu s až groteskní křečovitostí permanentně vymezují vůči AfD. To, co zažil Huchthausen na chodbách firmy Roche, prožívají poslanci AfD v parlamentě (ostentativní ignorování, nezdravení, nejrůznější ústrky organizačního rázu atd.).

Základní inovací nového totalitního modelu v SRN je tedy substituce vlády jedné strany mocenským monopolem stranického kartelu. Ten zatím toleruje svobodné volby. Lze ale mluvit o opravdu svobodném rozhodování voličů za situace, kdy je během volební kampaně jediná opoziční strana vystavena enormnímu soustředěnému tlaku celého mediálně politického kartelu včetně veřejnoprávních médií, provázenému permanentními výhrůžkami a útoky krajně levicových bojůvek Antify?

Ad 2) Funkci vládnoucí ideologie plní již několik desítek let velmi efektivně „boj proti pravici“. Jeho podstatou je antifašistický

Funkci vládnoucí ideologie plní již několik desítek let velmi efektivně „boj proti pravici“. Jeho podstatou je antifašistický konsensus společnosti a hlavním nástrojem nařčení odpůrců z fašismu, nacismu či antisemitismu.

ký konsensus společnosti a hlavním nástrojem nařčení odpůrců z fašismu, nacismu či antisemitismu. Nejedna pozorovatel německé politické scény si povšiml podivného paradoxu: čím více času uplynulo od skončení války

a pádu nacionálně socialistického režimu, tím citlivější je „občanská“ společnost na svou nacistickou minulost. Vysvětlení je ale prosté. Vládnoucí elity si uvědomily, že mají v podobě *Nazi-Keule* (klacek nacismu) v rukou mimořádně účinný mocenský

nástroj. Koryfej německé levicově liberální filosofie neomarxista J. Habermas bez zaváhání označil voliče AfD za fašistickou spodinu. Bývalý prezident Gauck proslul výrokem o „hnědém

Rozhodující je drtivý účinek veřejného cejchu, který je postiženému vypálen na čelo.

fleku“ na adresu Saska, kde má AfD největší podporu. Kartel se řídí příkladem někdejšího vídeňského starosty Luegera, jenž prohlásil: Kdo je Žid, o tom rozhodují já.

Naprosto stejně jednájí dnešní německé elity: O tom, kdo je „Nazi“, rozhodují ony. Zda je dotyčný skutečně stoupencem nacistické ideologie, je vedlejší. Rozhodující je drtivý účinek veřejného cejchu, který je postiženému vypálen na čelo.

Politickou diskvalifikací je však již samotné obvinění z pravicovosti, popř. konzervatismu. Být nalevo znamená být pokrokový, morální, dobrý, tolerantní a otevřený. Být napravo znamená pravý opak se všemi riziky společenské ostrakizace. Tlak je tak silný, že k pravici se už otevřeně hlásí jen hrstka jedinců. AfD se považuje za občanskou stranu středu zhruba na někdejších pozicích CDU. Ale pro sociální stigmatizaci úplně stačí odmítnout či zpochybnit levicově liberální dogma multikulturalismu, feminismu a v poslední době zejména tzv. boje proti klimatické změně, který se dnes vedle feminismu a genderismu stal největším ohrožením dosud zbývajících prostoru svobody v Německu.

Ad 3) Němci jsou odedávna posedlí politikou a mají dlouhodobou tradici zatahování kultury do politiky a politiky do kultury. Tyto obecné předpoklady vytvářejí v každém režimu vhodné zázemí pro politickou indoktrinaci společnosti a ideologizaci veřejného a kulturního života. Lze to doložit i na příkladu NDR, jejíž elity pojímaly komunistickou ideologii až do poslední chvíle mnohem opravdověji než jejich

pragmatictější soudruzi v Československu, Polsku či Maďarsku. Indoktrinace začíná ve školách, kde má na starosti výuku občanské nauky a dějepisu vpravdě německy aktivní a důkladná Spolková centrála pro politické vzdělávání. Činila tak vždy a činí tak i dnes nikoli neutrálním výkladem politického systému a ducha německé ústavy, na kterou jsou Němci velmi pyšní, ale podle potřeb vládnoucích elit. Dnes to znamená vést výuku a propagandu důsledně v duchu radikálního progresivismu a prevence proti zhoubným „pravicově extremistickým“ názorům.

Na politice nezávislou půdou svobodné diskuse by měla být univerzita. V tomto duchu před dvěma sty lety reformoval moderní německé univerzity Wilhelm von Humboldt, který

Němci jsou odedávna posedlí politikou a mají dlouhodobou tradici zatahování kultury do politiky a politiky do kultury.

Tyto obecné předpoklady vytvářejí v každém režimu vhodné zázemí pro politickou indoktrinaci společnosti a ideologizaci veřejného a kulturního života.

by se ale dnes zhrzil stavu, do něhož se německé vysoké školy včetně Humboldtovy univerzity v Berlíně propadají. Akademická svoboda je ohrožena v mnoha směrech. Výuku v humanitních oborech ovládá oficiál-

ní levicově liberální ideologie, která vystupuje stále agresivněji proti odlišným názorům. Na všech univerzitách je činná feministická policie v podobě tzv. pověřenkyň pro rovnost, fanatických bojovnic za totální rovnost mužů a žen. Kvóty, regulace, nařízení, předvolání neopatrných učitelů (mužů) k nápravnému pohovoru jsou nástroje, jimiž účinně ničí svobodné myšlení a svobodu projevu a mění univerzitní půdu v hájemství intelektuálního „teroru ctnosti“ (T. Sarrazin). Stejně ničivá je zruďná genderizace jazyka, která se pomalu a jistě stává povinnou normou pro všechny studentské písemné práce. Samostatnou

kapitolou ideologizace německých univerzit je existence kateder tzv. genderových studií, kterých v SRN působí zhruba dvě stě.

Už bezmála každý vysokoškolský pedagog v Německu, který se odchýlil od oficiální pokrokařské ideologie, se dostal do střetu se zfanatizovanými levičáckými studentskými spolky. Ty sice reprezentují jen menšinu studentstva, ale ke skanda-

Na všech univerzitách je činná feministická policie v podobě tzv. pověřenkyň pro rovnost, fanatických bojovnic za totální rovnost mužů a žen. Kvóty, regulace, nařízení, předvolání neopatrných učitelů (mužů) k nápravnému pohovoru jsou nástroje, jimiž účinně ničí svobodné myšlení a svobodu projevu a mění univerzitní půdu v hájemství intelektuálního „teroru ctností“.

lizaci nepohodlných osob a zastrašení konformních vedení univerzit to zpravidla bohatě stačí. Netýká se to jen známých opozičníků jako je Thilo Sarrazin či politiků AfD. Radikalizace levicových studentů jde v poslední době tak daleko, že nesnesou už ani vystoupení politiků CDU či FDP. V poslední době studenti zabránili projevům bývalého ministra

za CDU de Maizièra či předsedy liberálů T. Lindnera. Při sledování videozáznamu z pokusu Lindnera promluvit na hamburské univerzitě jsem měl intenzivní dojem, že jsem se ocitl v roce 1968, v němž zfanatizování levicoví studenti zabírali univerzity a celé měsíce znemožňovali normální výuku.

K politizaci veřejného života přispívají četné vládní kampaně typu „Demokratie Leben“ (Život demokracii), různé propagandistické výzvy, prohlášení a rezoluce zemských vlád či městských samospráv (viz výše Mannheim). Již dlouhá léta jsou intenzivně zpolitizovány spolky a občanská sdružení mj. i proto, že v jejich čele často stojí místní karteloví politici. Radikálně

rudozelené jsou odedávna všechny německé odborové svazy, jak ostatně dokládá i příklad R. Huchthausena, jakož i divadla

Čím dále více zamořuje boj proti pravici německý sport, o čemž svědčí mj. fakt, že se již několik fotbalových klubů Bundesligy vymezilo proti svým fanouškům z řad AfD.

a filmová tvorba. Čím dále více zamořuje boj proti pravici německý sport, o čemž svědčí mj. fakt, že se již několik fotbalových klubů Bundesligy vymezilo proti

svým fanouškům z řad AfD. Strašidlo AfD obchází poslední dobou i v Německém hasičském svazu, jehož předseda Hartmut Ziebs (CDU) jmenoval svou zástupkyní ženu tureckého původu. To je v ryze mužském prostředí profesionálních hasičů brutální multikulturně feministická provokace, kterou si několik předsedů zemských hasičských svazů nehodlalo nechat líbit a vyzvali Ziebse, aby odstoupil. Ten ale nadále hrdinně třímá pochodeň pokroku, rozdává rozhovory (levicovému) tisku a spolu se žurnalisty se věnuje pátrání, zda se některý ze zmíněných zemských hasičských šéfů neocitl v blízkosti nějakého politika AfD. Tím by se totiž jeho nesenzibilní homofobní protizenský a pravicově extremistický postoj vůči tureckoněmecké požárnici rázem vysvětlil. Soudobá politicko-korektní němčina pro to má výraz „Kontaktschuld“, tedy vina vlivem styku (přátelského či politického) se stigmatizovanou osobou.

K ideologizaci a indoktrinaci německé společnosti intenzivně přispívají sdělovací prostředky, které jsou tak jako v celém západním světě výrazně progresivisticky orientované. Z nespočetných případů živých zpráv a manipulací mainstreamového tisku uvádí L. Mihr nedávný pokus o skandalizaci spisovatele Uwe Tellkampa, který se dlouhodobě netají kritickým postojem k masové migraci. Při jednom ze svých čtení měl prý podle německé tiskové agentury (dpa) zaujmout pozici PEGIDY, tj.

drážďanského sdružení občanů proti islamizaci Evropy, jež je „pokrokovým“ Německem šmahem odsuzováno jako nacistické. Zprávu dpa ochotně převzala skoro všechna velká média.

Potíže s nekontrolovatelným šířením „neověřených“ zpráv na sociálních sítích se vláda pokusila v roce 2017 vyřešit přijetím cenzurního zákona (*Netzwerkdurchsetzungsgesetz*) a zostřeným stíháním tzv. nenávisti na síti.

Tellkamp ale neřekl nic jiného, než že 95 % všech uprchlíků jsou hospodářští migranti. Jelikož to ale tvrdí i PEGIDA, byl Tellkamp rázem spolu s těmito „nácky“ odsunut do tzv. „pravého rohu“. Mihr uvádí řadu

případů, kdy mainstreamoví novináři vyjadřují v duchu hesla „v boji proti pravici je vše dovoleno“ souhlas s násilím Antify vůči konzervativcům jako je např. vydavatel Götz Kubitschek, či omezováním svobody těch, kdo nemají ty správné názory.

Potíže s nekontrolovatelným šířením „neověřených“ zpráv na sociálních sítích se vláda pokusila v roce 2017 vyřešit přijetím cenzurního zákona (*Netzwerkdurchsetzungsgesetz*) a zostřeným stíháním tzv. nenávisti na síti. Zákon zavazuje internetové firmy jako je Facebook, YouTube a Twitter k mazání zpráv s podezřelým obsahem. Aby se však vyhnuly hrozbě masivních pokut, odstraňují tyto společnosti, resp. jimi najaté agentury, až příliš často např. kritiku islámu či spolkové vlády. V rámci tohoto zákona policie čas od času provádí razie v bytech podezřelých osob.

Rostoucí nedůvěra veřejnosti k médiím, nekriticky podporujícím politiku vládnoucích elit, jakož i existence internetu, kam se stěhuje stále větší díl reklamy, způsobují hlavně celostátním deníkům a týdeníkům značné finanční ztráty. Proto se velká vydavatelství spojila a požadují od vlády finanční podporu. Pokud k tomu dojde, bude to znamenat ještě těsnější kooperaci

medií a politiky při vymývání mozků veřejnosti. Mnozí Němci z nich se už proto uchylují k praxi, kterou si za komunistických časů osvojili občané NDR: poslouchat cizí, tj. západoněmecké zprávy. Časy se však mění, a tak si dnes stále více západních Němců, pokud se chtějí dozvědět např. o EU či migraci *zprávy*, nikoliv domácí propagandu, naladí švýcarskou televizi nebo si koupí deník *Neue Zürcher Zeitung*.

Ad 4) Nemám nikterak v úmyslu srovnávat brutální východoněmeckou tajnou policii Stasi s dnešní německou kontra-

Nyní je hlavním problémem kontrarozvědky oslabení a rozbití AfD, která ale má jako strana zastoupená v Evropském parlamentu, Bundestagu a všech zemských sněmch daleko větší váhu než její pravcoví předchůdci.

rozvědkou, tzv. Spolkovým úřadem na ochranu ústavy (BfV). Je nicméně skutečností, že BfV není nezávislým orgánem, který by se věnoval výhradně ochraně ústavy a zákonnosti. Každý soudný člověk by si měl položit

otázku, jak může být BfV na politice nezávislý, jestliže jeho prezidenti jsou členy některé z vládních stran? Bývalý prezident Maaßen i nynější T. Haldenwang mají v kapse legitimaci CDU. Je to jedna z mírně řečeno nestandardních záležitostí v německé politické praxi. Již jsem vícekrát upozornil na to, že BfV je dlouhodobě vládnoucím kartelem zneužíván k potírání pravcové opozice. S likvidací malých uskupení, které se dostaly maximálně do jednoho či dvou zemských sněmů, neměl BfV příliš mnoho práce. S pomocí agentů, rozkládajících dotyčné hnutí zevnitř, a zejména díky vyhlášení tzv. dohledu, bylo dílo do několika let hotovo. Nyní je hlavním problémem kontrarozvědky oslabení a rozbití AfD, která ale má jako strana zastoupená v Evropském parlamentu, Bundestagu a všech zemských sně-

mech daleko větší váhu než její pravicoví předchůdci. V současnosti jsou pod „dohledem“ BfV někteří jednotliví členové AfD a celá mládežnická organizace – *Mladá alternativa*.

Jelikož dosavadní prezident Maaßen projevoval v boji proti pravici málo horlivosti, byl nedávno nahrazen Thomasem Haldenwangem. Ten ihned

Je nutno se ptát po skutečné motivaci nejnovějšího opatření BfV, jímž je zavedení tzv. informační telefonní linky, na níž mohou občané, patrně i anonymně, nahlašovat osoby, které se jim zdají podezřelé z pravicového extremismu a terorismu.

požádal o personální posílení pro boj proti „pravicovému extremismu“, třebaže veškeré statistiky z posledních let dokládají, že většího počtu násilných trestných činů se dopouštějí příslušníci krajní levice. Haldenwang ovšem

dobře ví, co dělá. Boj proti pravicovému extremismu je namířen i proti pravici jako takové, která je v dnešním Německu eo ipso podezřelá ze sklonů k nacismu. V této souvislosti je nutno se ptát po skutečné motivaci nejnovějšího opatření BfV, jímž je zavedení tzv. informační telefonní linky, na níž mohou občané, patrně i anonymně, nahlašovat osoby, které se jim zdají podezřelé z pravicového extremismu a terorismu. Ve zdůvodnění se mj. uvádí, že lidé mají ve svém okolí „sledovat, zda se někdo v jejich okolí neradikalizuje“. Prezident Haldenwang samozřejmě ujišťuje, že se nejedná o udavačství, nýbrž o „bezpečnost nás všech“. S ohledem na výše řečené to ale příliš přesvědčivě nezní. A pak je tu výklad pojmu „radikální“. Vždyť pro spoustu členů a přívrženců Zelených či SPD je nebezpečným pravicovým radikálem každý, kdo radikálně nesouhlasí s dnešní vládní politikou.

Ad 5) Přes veškerou eurounijní i domácí regulaci funguje německá ekonomika na bázi konkurence a volného trhu. Tlaky

v tomto ohledu nicméně neustále sílí a je otázka, co se stane s tržními principy, jestliže budou v plné míře realizovány nynější plány spolkové vlády na fundamentální přestavbu hospodářství a bankovního systému na bázi boje proti změně klimatu, za bezuhlíkovou ekonomiku.

Především však už dnes víme, že totalitní politické principy jsou slučitelné s existencí kapitalistické ekonomiky, jak nás o tom dnes a denně přesvědčuje vývoj v Číně. Tato kombinace politické nesvobody a ekonomické svobody je něčím, co si velcí teoretici klasického liberalismu nedokázali představit.

* * *

Na základě uvedených skutečností lze podle mého soudu dojít k závěru, že Německo v posledním zhruba čtvrtstoletí do-

Německo v posledním zhruba čtvrtstoletí dospělo krok za krokem, tedy relativně „nenápadně“ a pozvolna, do stavu, který je možno označit za zárodek nového totalitarismu. Nového, protože „měkkého“, jenž nepracuje s terorem a brutalitou, ale vystačí si s mírnějšími donucovacími a disciplinačními metodami.

spělo krok za krokem, tedy relativně „nenápadně“ a pozvolna, do stavu, který je možno označit za zárodek nového totalitarismu. Nového, protože „měkkého“, jenž nepracuje s terorem a brutalitou, ale vystačí si s mírnějšími donucovacími a disciplinačními metodami.

(Ani ty ovšem nechyběly v rejstříku „klasického“ totalitarismu 20. století.) Tento posun koresponduje s všeobecnou pacifikací a feminizací německé společnosti, jakož i všeobecným změkčením mravů a zvyklostí moderního blahobytného západního světa. Esencí nového totalitarismu je redukce svobody slova a nemožnost opozice využívat všech práv, garantovaných ústavou a standardními pravidly politického života.

Další posilování či oslabování totalitních prvků v politickém a společenském životě Německa bude do značné míry záviset na situaci v justici. Právě na soudy a jejich nezávislost spolé-

V rozsudcích vůči muslimským pachatelům, a to v případech vražd, znásilnění a jiných násilných činů, soudci zcela běžně operují s potřebou ohledu k jejich kulturním odlišnostem.

hají mnozí Němci, kteří se zděšením sledují plíživou demontáž politických svobod ve své zemi. Obávám se však, že neprávem. Zprvce jsou německé soudy,

stejně jako jejich protějšky v celém západním světě, těžce zasaženy virem radikálního progresivismu, takže zpravidla vycházejí vstříc žalobám feministek či příslušníků menšin, které se ohánějí diskriminací, homofobií, islamofobií či jiným podobným termínem ze slovníku multikulturalistů. Tím soudy významně přispívají k podryvání obecných podmínek svobodné politiky a společnosti. Existuje již několik publikací podrobně dokládajících, jak mnozí němečtí soudci ohýbají právo ve prospěch tzv. diskriminované menšiny, zejména muslimů. V rozsudcích vůči muslimským pachatelům, a to v případech vražd, znásilnění a jiných násilných činů, soudci zcela běžně operují s potřebou ohledu k jejich kulturním odlišnostem. Rovněž detailně zdokumentována je také infiltrace muslimského práva šaría do německého právního systému a vznik tzv. paralelní justice, známé ostatně i z dalších západních zemí se silnými islámskými menšinami.¹ Podle jednoho z kritiků stavu německé justice, soudce Thorstena Schleifa, přispívá k neadekvátní mírnosti některých rozsudků i falešně chápaný soucit vůči pachatelům.

¹ Srov. Wagner, Joachim: *Richter ohne Gesetz. Islamische Paralleljustiz gefährdet unseren Rechtsstaat*. 2011; James, Sabatina: *Scharia in Deutschland. Wenn die Gesetze des Islam das Recht brechen*. München 2015.

Zadruhé — a to je z hlediska odolnosti vůči politickým tlakům daleko závažnější — visí velký otazník nad samotnou nezávislostí německé justice. Zmíněný T. Schleif upozorňuje ve své nedávno vydané knize na málo známý fakt, že v Německu včetně

Rovněž detailně zdokumentována je také infiltrace muslimského práva šaría do německého právního systému a vznik tzv. paralelní justice, známé ostatně i z dalších západních zemí se silnými islámskými menšinami.

ně poválečné SRN nikdy neexistovala zcela nezávislá justice jako třetí moc ve státě. Německé soudy neznají soudcovskou samosprávu, jak je to běžné v demokratických zemích.

Předsedové zemských či městských soudů jsou totiž jmenováni příslušným zemským ministerstvem spravedlnosti, přičemž takový výběr, jak je to v SRN již dlouhá léta běžné skoro všude, podléhá politickým kritériím. Za dnešních německých poměrů je nepředstavitelné, že by byl do řídicí funkce jmenován soudce, který by se veřejně vyjádřil kriticky např. k multi-kulturalismu nebo dokonce k novému německému zelenému „náboženství“.

Vrcholem soudcovské pyramidy v Německu je Spolkový ústavní soud, který je — tak jako jiné ústavní či nejvyšší soudy ve světě — dnes už běžným kolbištěm politických idejí. Na této úrovni pak v případě ohrožení demokracie nezbývá než se spoléhat na demokratickou tradici dané instituce, silné osobnosti, z nichž se skládá, a dnes v neposlední řadě na jejich zdravý rozum. Dlouhou dobu měl Spolkový ústavní soud pověst instituce, která brání ústavní a právní principy před úchvaty politických stran, a pyšní se vynikajícími teoretiky právní a politické filozofie, jako byl nedávno zemřelý Ernst-Wolfgang Böckenförde nebo bývalý předseda soudu Hans-Jürgen Papier, který opakovaně upozorňuje, že v SRN právní stát kapituluje před

migrační lobby či nejnověji před zeleným „bezalternativním“ fanatismem.

S ohledem na dramatickou levicově liberální radikalizaci německé politiky v posledních letech existuje mizivá naděje, že by se do ústavního soudu (jehož členové jsou voleni parlamentem) dostaly v dohledné době skutečně nezávislé osobnosti. Ostatně již série rozhodnutí v tzv. evropských záležitostech od devadesátých let opakovaně dokládá, že Spolkový ústavní soud se nikdy nepostaví proti německému politickému kartelu; svou roli tu patrně sehrává i páteř německé vnitřní politiky — potřeba konsensu za každou cenu. A pokud jde o zdravý rozum, ten lze těžko očekávat od instituce, která v roce 2017 posvětila do nebe volající absurditu v podobě tzv. třetího pohlaví.

Vydává Institut Václava Klause
Šárecká 29, 160 00 Praha 6
e-mail: office@institutvk.cz
www.institutvk.cz

IVK – Newsletter Institutu Václava Klause
Registrace MK ČR E 11024
Speciál Newsletteru
Datum vydání: 3. 2. 2020